

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Capitvlo Sancti Evasii de Casali.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

Casalis, & tota decima terrarum familiarum sancti Evasij, & tota decima Braydarum Episcopi, & quicquid Ecclesia de Paciliano de jure vel longa consuetudine vestrae Ecclesiae facere consuevit. Villam Liuentini, cum decimis & omnibus pertinentiis suis. In sancto Georgio, quatuordecim mansos, sextam decimam partem Torcelli, & tenimentum quondam Petri Crassi, cum omnibus pertinentiis suis. In Monteclo, tres mansos. In Marabello, quinque mansos. In pertinentia Cellae, septem mansos. In Sermacia, quinque mansos. In Paciliano, quatuor mansos. In vico Borroni, mansum unum. In Luco, mansum unum. In Ageldo, mansum unum. In Ozano, mansum unum. In Rubiano, mansum unum. In Otimiano, mansum unum. In Fraxeneto, mansum unum & dimidium. Sanè novalium vestrorum quae propriis manibus aut sumptibus colitis, sine de nutrimentis vestrorum animalium, nullus à vobis decimas praesumat auferre. Liceat quoque vobis &c. usque in Ecclesia vestra sine contradictione qualibet retinere. Prohibemus insuper &c. usque in loco vestro professionem fas sit absque Praepositi sui licentia de claustris vestris discedere. Discedentem verò sine communiliterarum cautione nullus audeat retinere. Chrisma verò, oleum sanctum &c. usque gratiam atque communionem apostolicae sedis habuerit, & ea gratis & absque prauitate aliqua vobis voluerit exhibere. Alioquin liceat vobis catholicam quemcumque malueritis adire antistitem, qui nimirum nostra fultus auctoritate quod postulat indulgeat. Obeunte verò te nunc ejusdem loci Praeposito vel tuorum &c. usque providerint eligendum. Decernimus ergo &c. usque integra & illibata seruentur, eorum pro quorum gubernatione &c. usque profutura. Salua sedis apostolicae auctoritate & dioecesanis Episcopi canonica iustitia. Si qua igitur in futurum &c. usque subiaceat. Cunctis autem eidem loco &c. usque praemia aeternae pacis inueniant. Amen. Datum Laterani per manum Iohannis sanctae Mariae in Cosmidin Diaconi Cardinalis S. R. E. Cancellarij 11. Kal. Ianuarij, Indictione xv. incarnationis dominicae anno MCCXI. pontificatus verò Domini Innocentij Papae III. anno quartodecimo.

CAPITVLO SANCTI EVASII
de Casali.

Epist. 117.
De subiectione
Ecclesiae
Pacilianensis.

Cum dilecti filij V. Ecclesiae vestrae ac Guaz & A. sancti Germani & com-

munis de Paciliano procuratores ad sedem apostolicam accessissent, nosque illis benignam audientiam dedissemus, praedictus procurator Ecclesiae vestrae proposuit coram nobis quòd cum olim inter Ecclesiam vestram ex parte una & Ecclesiam sancti Germani de Paciliano ex altera coram venerabili fratre nostro Patriarcha Ierosolymitano, tunc Episcopo Vercellensi, super subiectione quam vestra Ecclesia petebat ab illa quaestio verteretur, syndicus Ecclesiae vestrae proposuit coram eo quòd eadem Ecclesia Ecclesiae vestrae in omnibus debebat esse subiecta, utpote suae plebi, & tempore solemnibus baptismi, videlicet vigilia Paschae ac Pentecostes, expensis Pacilianensis Ecclesiae vestrae fontes debebant repleri, ac Presbyter Pacilianensis pro scrupulis faciendis tempore praedictis ad Ecclesiam vestram accedere tenebatur, & indifferenter praesentatos sibi pueros baptizare, chrisma sibi suo scholari vel Clerico ministrante, Clerici autem ejusdem Ecclesiae, qui velent ad ordines promoveri, ad eos debebant per vestram Ecclesiam praesentari ac vobis omnem reverentiam exhibere; cum autem Casalensis Praepositus in synodo steterit, Clerici Pacilianensis Ecclesiae cum eo surgere tenentur & stare quoad Casalensis Praepositus steterit in eadem. Praepositus verò Pacilianensis proposuit ex adverso quòd Ecclesia sua nullo tempore fuit titulus Ecclesiae Casalensis, nec unquam tamquam plebi subiecta; sed etsi aliquo tempore rei veritas se aliter habuit, hujusmodi tamen quaestio per bonae memoriae Gisulphum Vercellensem Episcopum concorditer extitit terminata: qui statuit ut in tribus solummodo Ecclesia sua esset obnoxia Casalensi, videlicet quòd baptismi tempore unus sacerdos Pacilianensis Ecclesiae ad fontes intersit cum Clericis Casalensis Ecclesiae, baptizaturus pueros tantummodo suae villae, & qui ordinandi fuerint de Pacilianensi Ecclesia, per Casalensem ad ordines praesententur, nisi forsitan Praepositus aut Canonici Casalenses à praesentatione callidè se subtraxerint eorundem; ac in synodo, ubicunque sedeant, surgant surgente Praeposito Casalensi, adiciens quòd idem Praepositus chrisma debebat facere ministrari Pacilianensi Presbytero baptizanti. In his ergo tantum Ecclesia sua Ecclesiae vestrae & non in aliis tenebatur. Syndicus verò praedictus super hujusmodi profrus inficians intervenisse concordiam, instrumentum quod super

hoc Ecclesia Pacilianensis exhibuit, suspectum asseruit falsitatis, adiciens quod post tempus illud Pacilianenses impleri fecerant fontes Ecclesie Pacilianensis. Porro ex parte fuit Pacilianensis Ecclesie replicatum quod instrumentum predictum fide dignum & authenticum erat, ac etiam a Vercellensi Capitulo approbatum, & transactionem quae continebatur in eo bonae memoriae Lucius Papa praedecessor noster auctoritate apostolica confirmarat, sicut per ipsius authenticum apparebat. Quod autem post tempus transactionis aliquando fuerint fontes impleti, ex ignorantia facti processit; cum postmodum in thesauraria beati Eusebii instrumentum fuerit transactionis inventum, cuius tenorem primitus ignorarant. Et quia istud specialiter in illa controversia fuit antiqua petitem, & omnia remissa fuerant a Casalensibus praeter tria praedicta, repletio fontium postmodum indebitè facta non debebat Pacilianensem Ecclesiam ad id praestandum in posterum obligare. Cum igitur coram Patriarcha praedicto super his fuisset ab utraque parte diutius litigatum, idem visis & auditis allegationibus & instrumentis ac depositionibus testium quos pars utraque produxit, habito fratrum suorum & aliorum juris peritorum consilio, sic decrevit, ut Pacilianensis sacerdos tempore solemnium baptismi cum baptisandis pueris terrae suae ad Ecclesiam Casalensem accederet & indifferentem quoscunque pueros baptisaret oblatos; ordinandi verò de saepedicta Pacilianensi Ecclesia per vestram praesententur ad ordines; nisi fortè Praepositus qui pro tempore fuerit, aut Capitulum, à praesentatione ipsorum callidè se duxerint subtrahendos; ita tamen quod Clericus Pacilianensis qui esset ad ordines praesentandus, praesentatorem procurare minimè teneretur, & si Clericus Casalensis sine dilatione vellet accedere ad praesentandum eundem, praesentandus cum eo accederet sine mora; quod si praesentator ire differret, ordinandus accederet sine ipso, & usque ad tempus repraesentationis expectaret eundem. Statuit etiam ut Pacilianenses Clerici in synodo surgerent cum Casalensi Praeposito, starent cum eo quando ipse steterit, sicut Clerici Casalenses. Chrisma quoque idem Praepositus Pacilianensi Presbytero baptisanti sicut aliis sacerdotibus faceret ministrari, & celebrato baptismate, chrisma & oleum sanctum Pacilianenses Clerici de manu Praepositi reciperent saepedicti. A repletionem verò fon-

tium & aliis quae à vestra Ecclesia fuerant postulata Ecclesiam Pacilianensem prorsus absolvit. Propter quod ab Ecclesia vestra fuit ad sedem apostolicam appellatum; & eadem prosequente appellationem emissam, bonae memoriae Clemens praedecessor noster appellationis causam Mortariensi Praeposito & magistro Iacobo Papiensi Canonico delegavit. In quorum praesentia partibus constitutis, magister Garganus syndicus Pacilianensis Ecclesiae proposuit coram illis quod à praefata sententia ab Ecclesia vestra nec prima die qua lata fuit coram praefato iudice viva voce, nec postmodum infra decem dies in scriptis in eius praesentia extitit appellatum, & appellationem ipsam Ecclesia vestra non fuerat infra tempus legitimum profecuta. Unde ab impetitione ipsius Pacilianensis Ecclesiae debebat absolvi. Iudices verò praedicti, visis & intellectis rationibus utriusque partis, & depositionibus testium praedictorum diligenter inspectis, praefato magistro praestante corporaliter iuramentum quod à praefata sententia nec prima die nec infra decem dies, sicut superius est expressum, ab Ecclesia vestra fuerat provocatum, eundem magistrum nomine Pacilianensis Ecclesiae ab impetitione Casalensis Ecclesiae sententialiter absolverunt, praefatam diffinitivam sententiam confirman-tes. Cum igitur saepedicti Pacilianenses per decennium & amplius praefatae sententiae paruisissent, & postmodum ipsam servare temeritate propria recusassent, nos Ecclesiae vestrae querela super hoc proposita coram nobis, venerabili fratri nostro Lothario Pisano Archiepiscopo, tunc Vercellensi electo, nostris dedimus litteris in mandatis ut eos ad observationem ipsius sententiae per censuram ecclesiasticam, sicut iustum esset, compelleret, appellationis diffugio nonobstante. In cuius praesentia partibus constitutis, G. syndicus Ecclesiae vestrae petiit ut praefatam sententiam à praedicto Episcopo promulgatam & confirmatam per iudices à sede apostolica delegatos, sicut per instrumenta publica exinde confecta plenius apparebat, faceret executioni mandari. Sed pars altera proposuit ex adverso quod cum tam diffinitiva sententia quam ea quae lata extiterat pro confirmatione ipsius, sicut nisi est probare per testes, fuerit per appellationem suspensa, praefata diffinitiva non erat executioni mandanda, sed potius de causa ex integro cognoscendum. Ceterum Ecclesiae vestrae syndicus objectum appellationis in-

ficians, asseruit quòd si fuisset etiam provocatum, nihilominus tamen ipsa sententia in rem transferat judicatum, cum non solum biennium, sed decennium etiam fuerit à tempore prolationis elapsum. Nec illud debebat obstare quòd allegaverat pars adversa, videlicet quòd lis quæ speratur in consistorio Principis absque damno moræ manet intacta, eo quòd id locum habet, si postquam ad Principis venit notitiam, causæ tractatum distulerit variis occupationibus præpeditus. Præterea syndicus asseruit memoratus quòd de prædictæ sententiæ viribus non erat amplius inquirendum, cum Clerici Pacilianensis Ecclesiæ proprio motu in omnibus capitulis paruerint sententiæ memoratæ. quod nisi est testium assertione probare. At Pacilianensis Præpositus id penitus negans, proposuit quòd hoc verisimile minimè videbatur, cum semper à longis retro temporibus in sabbatho vigilia Paschæ ac Pentecostes solemne baptismum Pacilianensis Ecclesiæ celebravit. quod & voluit probare per testes. adiciens quòd etsi omnia vera essent quæ pro vestra Ecclesiâ fuerant allegata, parti suæ tamen non debebant obesse, cum Præpositus vester, vobis assentientibus, super his quæ præfata sententia vel ratione alia vestræ competeant Ecclesiæ transegerit cum eodem, & bonæ memoriæ Celestinus Papa prædecessor noster transactionem super his habitam confirmavit, quasdam litteras nomine ipsius prædecessoris nostri confectas producens in medium ad suam intentionem fundandam. Ad hoc præfatus syndicus Ecclesiæ vestræ respondit quòd hoc nec verum erat nec verisimile videbatur, cum tempore quo Patriarcha prædictus præfuerat Ecclesiæ Vercellensi plures de Clericis Pacilianensis Ecclesiæ suspensi fuerint pro eo quòd dictam sententiam non servarant, & ab eis usque tunc id non extiterit allegatum, firmiter asseverans instrumentum super transactione confectum & præfatas confirmationis litteras esse falsas. Verùm præfatus Archiepiscopus de litterarum illarum dubitans falsitate, ipsas examinandas ad nostram præsentiam destinavit cum suarum testimonio litterarum. Nos igitur litteris ipsis diligenter inspectis, ipsi rescriptimus quòd eam ex dictamine, quod à stilo cancellariæ nostræ discrepabat omnino, quam ex bulla quæ fuerat extracta ex litteris aliis, & illis fraudulentur inserta, falsas esse comperimus manifestè. Porrò Archiepiscopus memoratus, visis & intel-

Vide lib. 1.
epist. 349. &
lib. 2. epist. 37.
& gesta Innoc.
III. cap. 42.

lectis his & aliis quæ hinc inde fuere proposita coram eo, & habito prudentum virorum consilio, super præmissis pronuntiavit quemadmodum dictus pronuntiaverat Patriarcha, Ecclesiæ vestræ syndicum sententialiter ab impetitione syndici communis Pacilianensis absolvens super eo quod proposuerat quòd vestra perturbatione Ecclesiæ quasi possessionem Pacilianensis communis super suorum baptismate parvulorum. Licet autem præfati Pacilianenses à prædicta sententia postmodum appellarent, iidem tamen appellationem emissam infra biennium prosequi non curarunt, & eis non deferentibus pueros suos ad vestram Ecclesiâ baptisandos, juxta quòd à Patriarcha & Archiepiscopo memoratis fuerat sententialiter diffinitum, nos super hoc Ecclesiæ vestræ querela recepta, venerabili fratri nostro Papiensi Episcopo dedimus in mandatis ut partibus convocatis, causam audiret & appellatione remota sine debito terminaret. A quo, libello sibi oblato, Ecclesiæ vestræ syndicus postulavit ut cum commune Pacilianense pueros suos ad Casalensem Ecclesiâ baptisandos contemnerent destinare, ipsos ecclesiastica censura compelleret ut tempore solemnibus baptismi pueros suos ad eandem Ecclesiâ baptisandos transmitterent, ut tenerent. Lite igitur coram eo solemniter contestata, & productis testibus, & exhibitis instrumentis, præfatus Episcopus, visis & intellectis rationibus utriusque partis, & habito prudentum virorum consilio, non obstantibus litteris quas venerabiles fratres nostri Terdonensis & Alexandrinus Episcopi miserunt eidem, quasque sibi Præpositus Pacilianensis Ecclesiæ in die tertio præsentavit, cum post impetrationem ipsarum pars Pacilianensis testium depositiones receperit à vestra Ecclesiâ productorum, & postulatis induciis & obtentis ad faciendos extractus & super depositionibus testium disputandum sibi sua tradiderit instrumenta, depositiones testium & extractus, de præfatis litteris non faciens mentionem, syndicum Pacilianensem communis eorum nomine sententialiter condemnavit ut de cetero singulis annis tempore solemnibus baptismi, videlicet vigilia Paschæ ac Pentecostes, parvulos suos ad Ecclesiâ vestram mitterent baptisandos. Postmodum autem Pacilianensis Præpositus suam nobis querimoniam destinavit quòd Casalensis Præpositus injuriabatur eidem super quadam pecunie quantitate. Verùm nos dilecto filio Ray-

nerio Subdiacono nostro Astensi Canonico nostris dedimus litteris in mandatis ut causam audiret, & appellatione remota, usuris cessantibus, sine debito terminaret. Quibus in ejus praesentia constitutis, B. syndicus Pacilianensis Ecclesiae oblato libello proposuit coram eo quod cum transactionem habitam inter magistrum Stephanum Ecclesiae vestrae nomine & magistrum Gar. tunc syndicum Pacilianensis Ecclesiae super baptismate parvulorum & capitulis aliis minimè servaretis, incidertis in poenam trecentarum librarum Papiensis monetae, quae fuerat in compromisso expressa. Vnde postulavit instanter ut vos compelleret ad solutionem ejusdem, repetens nihilominus centum quinquaginta libras Papienses quas praefatus magister G. nomine Pacilianensis Ecclesiae dederat Ecclesiae vestrae pro bono pacis & expensis quas fecerat super praefatis capitulis litigando; & quod Ecclesia vestra teneretur ad haec nisi est probare per testes & per publicum instrumentum. Syndicus verò Ecclesiae vestrae proposuit ex adverso quod instrumentum quod idem exhibuerat, erat falsum, & contractus, qui continebatur in illo, nunquam habitus fuerat inter partes, & si habitus esset, non debebat tenere de jure, eò quod super spiritualibus, quae remitti non poterant, factus esset, nec praefatus magister ad poenam Ecclesiam vestram quiverat obligare, nec etiam licitum fuerat super re transigere iudicata. Index verò praedictus, auditis his & aliis quae fuerunt proposita coram eo, & utriusque partis rationibus diligenter inspectis, praefatum Ecclesiae vestrae syndicum, ipsius Ecclesiae nomine, ab impetitione partis alterius super praedicta pecuniae quantitate per sententiam diffinitivam absolvit. Verum procurator praedictus postulavit à nobis ut praefatas sententias auctoritate dignaremur apostolica confirmare, ac super praemissis parti adversae perpetuum silentium imponentes, ipsos nihilominus puniremus pro eo quod instrumentis & litteris pluries in iudicio fuerant usi falsis, eosque vobis condemnaremus nihilominus in expensis, revocando in irritum quod per Petrarium & Morandum occasione litterarum falsarum contra Ecclesiam vestram extiterat attentatum. Ad haec praefati procuratores Pacilianenses responderunt quod licet praefatae sententiae latae fuerint contra eos, ipsi tamen appellarent ab illis, & eadem iniquitatem nihilominus continebant, & de dolo praesumi poterat manifestè, eò

quod contra transactionem extiterant promulgata. Vnde petebant easdem auctoritate apostolica irritari, cum instrumentum transactionis ipsius ut falsum non fuerit in iudicio reprobatum; nihilominus postulantes ut, praedictis sententiis non obstantibus, transactionem eandem; quae fuerat poena pecuniaria & sacramenti religione firmata, faceremus servari, per quam Pacilianenses & eorum Ecclesia ab Ecclesia vestrae subiectione reddebantur immunes. Procurator verò vester proposuit ex adverso quod de iuribus sententiarum illarum non erat de cetero inquirendum, cum in rem jam transferint iudicatam, & licet pars adversa, sicut asserit, à sententia Mortariensis Praepositi & ejus conjudicis appellaret, nihilominus tamen per decennium & amplius ipsi Pacilianenses praefatae sententiae paruerunt, propter quod & appellationi suae ac transactioni, si qua facta extitit, renuntiasse videntur. Praeterea cum de instrumento transactionis Archiepiscopus cognoverit memoratus, & eo non obstante pronuntiaverit contra ipsos, illud merito praesumitur reprobasse; & si ab ipsis, ut asserunt, sententia provocarunt, appellationem tamen infra biennium non fuerunt postmodum prosecuti. Sed à sententia praefati Papiensis Episcopi eis non licuit appellare: quia cum jam secundò appellaverint, sicut dicunt, in eadem causa ipsis provocare tertio non licebat: contra quos etiam Subdiaconus memoratus, ad quem ipsi nostras litteras impetrarant, super transactione praedicta sententiam promulgavit, ab impetitione ipsorum vestram Ecclesiam absolvendo. Procuratores verò Pacilianenses replicarunt quod appellationem quam emisserant à sententia quam praefatus Archiepiscopus tulerat contra eos infra tempus legitimum fuerant prosecuti, sed eodem impediente Archiepiscopo, qui tunc temporis apud sedem apostolicam morabatur, non potuerunt aliquid impetrare. Vnde quia lis inferri sperabatur in consistorium Principis, sine damno morae morabatur intacta. Praeterea cum praesentiam iudicis formidarent pro falsitate in iudicio deprehensa, & timor talis existeret qui cadere poterat in constantem, à prosecutione appellationis ipsius merito poterant excusari. Ad haec autem procurator vester respondit non esse verisimile quod infra biennium appellationem prosequi nequivissent: quia licet aliquando Princeps extiterit occupatus, non tamen consuevit instantibus

justitiam denegare; nec metum quem ob vitium falsitatis incurrerant allegare valebant, cum iidem hujusmodi incusserant sibi metum, nec ex eo erant aliquatenus excusandi unde debebant potius condemnari. Nos igitur his & aliis diligenter auditis quæ partes coram nobis proponere voluerunt, de consilio fratrum nostrorum prædictas sententias, quas manifestè cognovimus esse justas, decrevimus confirmandas. Nulli ergo &c. *usque* incursum. Datum Laterani 14. Non Januarij, pontificatus nostri anno quartodecimo.

EPISCOPO ET CUSTODI
Argentinesi.

Epist. 138.
Ne vulgaria
judicia exer-
cantur à Pres-
byteris.

Licet apud iudices seculares vulgaria exerceantur judicia, ut aquæ frigidae, vel ferri candentis, sive duelli, hujusmodi tamen judicia Ecclesia non admittit, cum scriptum sit in lege divina: *Non tentabis Dominum Deum tuum*. Hoc igitur observato, circa purgationem Reiboldi laetoris præsentium, qui super hæretica pravitate asseritur infamatus, taliter procedatis quod morbus iste, qui serpit ut cancer, per vestram sollicitudinem circumspectam perfectè curetur, ita quod cum nec iniquum gravet iudicium, nec misericordia dissoluta confundat. Datum Laterani 5. Idus Januarij, pontificatus nostri anno quartodecimo.

P. PRÆPOSITO EBREDUNENSI
Subdiacono nostro.

Epist. 139.
Recipitur sub
protectione
B. Petri.

Cum à nobis petitur quod justum est & honestum &c. Eapropter, dilecte in Domino filii, &c. *usque* inclinati, personam tuam cum omnibus bonis tam ecclesiasticis quam mundanis quæ in præsentiarum rationabiliter possides, aut in futurum justis modis dante Domino poteris adipisci, sub beati Petri & nostra protectione suscipimus. Specialiter autem præposituram & canonicam Ebredunensis Ecclesie cum pertinentiis suis, sicut eas justè possides & quietè, auctoritate tibi apostolica confirmamus & præsentis scripti patrocinio communimus. Nulli ergo &c. *usque* incursum. Datum Laterani 14. Idus Januarij, pontificatus nostri anno quartodecimo.

P. SUBDIACONO NOSTRO
Præposito, & Capitulo Ebredunensi.

Epist. 140.
De supplenda
negligentia

Postulastis per sedem apostolicam edoceri ut cum ad vos simul & Archie-

piscopum vestrum donatio præbendarum Ecclesie vestre pertineat, utrum præbendæ vacantis donatio penes Archiepiscopum ipsum remaneat, si eam infra semestrem tempus neglexeritis pariter ordinare. Ad quod vobis breviter respondemus quod cum vos & idem Archiepiscopus infra tempus præscriptum negligentibus exitis circa collationem vacantium præbendarum, sicut nec ab illo ad vos, ita nec à vobis ad illum potestas devolvitur conferendi, sed secundum statuta Lateranensis Concilij ad superiorem transit donatio eorum, nisi fortè Archiepiscopus, non ut Prælatus, sed ut Canonicus, vobiscum jus habeat conferendi; & in hoc casu, si dolosè forsitan impenderit, dolus ei suffragari non debet. Datum Laterani 14. Idus Januarij, pontificatus nostri anno quartodecimo.

ABBATI ET CONVENTUI
Corbeienfi.

Cum à nobis petitur quod justum est & honestum &c. *usque* perducatur effectum. Eapropter, dilecti in Domino filij, vestris justis postulationibus &c. *usque* assensu, sententiam diffinitivam quam pro vobis contra nobilem virum W. Advocatum Bethuniæ super quibusdam tallis & exactionibus quas dictus Advocatus indebitè vestris hominibus imponebat, dilecti filij sancti Martini de Gemellis & sancti Acheloi Abbates & Præcentor Ambianensis, à nobis iudices delegati, exigente justitia protulerunt, sicut est justa, nec legitima provocatione suspensa, auctoritate apostolica confirmamus & præsentis scripti patrocinio communimus. Nulli ergo &c. *usque* incursum. Datum Laterani 11. Kal. Januarij, pontificatus nostri anno quartodecimo.

UNIVERSIS EPISCOPIS IN
quorum episcopatibus malefactores Corbeien-
sis monasterij commorantur.

Qvanto amplius Corbeienfe monasterium ad jus & proprietatem sacrosanctæ Romanæ Ecclesie noscitur pertinere, & specialius ad ejus curam respicit & tutelam, tanto ad defensionem & conservationem ipsius propensiori cura nos oportet intendere, & ejus jura illibata & integra conservare. Inde est quod universitati vestre per apostolica scripta mandamus quatinus illos parrochianos vestros qui possessiones & bona præfati monasterij auferre præsumpserint & ea temerariè molestare, cum